

JIM RENTON

Franny K. Stein

NHÀ PHÁT MINH SIÊU QUÁI
FRANNY TẶNG BIRTH

Tác giả Best seller của New York Times
Nhật Kỳ New York

Tên eBook: Franny tàng hình (full prc, pdf, epub)

Tác giả: Jim Benton

Thể loại: Best seller, HÀi hước, Thiếu Nhi, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Bộ sách: Nhà Phát Minh Siêu Quái (tập 3)

Công ty phát hành: Alphabooks

Nhà xuất bản: NXB Mỹ Thuật

Trọng lượng vận chuyển (gram): 120

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Số trang: 108

Ngày xuất bản: 04-2012

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 35.000 đ

**Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -
www.dtv-ebook.com**

Giới thiệu:

Franny K.Stein là một nhà khoa học nhí. Cô bé có sở trường phát minh ra những máy móc quái dị. Mỗi tập giới thiệu một phát minh siêu quái của *Franny*: Máy Biến hình sống động biến ảnh thành người thật, Bò cấp nách cung cấp sữa

tươi mọi nơi mọi lúc, Máy Tiêu tùng chỉ cần nhấn nút là cả thế giới đi tong, Máy điều khiển Quần nhóc từ xa, Máy Phóng to, Máy Phiên dịch nắm móng chân và những câu chuyện ngộ nghĩnh, vui nhộn xoay quanh những phát minh này.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đó, cùng những chuyến phiêu lưu của *Franny*, bạn đọc có thể thấy được thông điệp lớn khéo léo lồng vào những "*chuyện trẻ con*". Như hầy là chính bản thân mình, trân trọng người khác do những phẩm chất bên trong họ chứ không phải vẻ bề ngoài, thông điệp về sự nóng lên toàn cầu và bảo vệ môi trường...

Qua từng câu chuyện trong mỗi tập,

người đọc phát hiện ra rằng *Franny* vẫn là một cô bé, và cô bé cũng muốn có bạn, muốn thể hiện tình cảm yêu mến của mình đối với những người mình yêu thương..., dù cách thể hiện bên ngoài có khác thường đến thế nào đi nữa.

Vui nhộn, sáng tạo, tinh quái, với những ý tưởng minh họa có một không hai, series *Franny K.Stein Nhà phát minh siêu quái* là một trong những bestseller đáng đọc nhất dành cho lứa tuổi 9-12, hoặc bất cứ ai đang tìm kiếm niềm vui và sự sáng tạo.

Các tập truyện bao gồm:

- *Quái vật xúc xích*

- *Đấu với thân tình ái*
- *Franny tàng hình*
- *Chuyến du hành thời gian*
- *Franny bốn não*
- *Thám hiểm dạ dày chó*
- *Cuộc vận động tranh cử*

Tác giả cuốn sách

JIM BENTON là tác giả hài hước của nhiều series đình đám. *Jim Benton* đã kết hợp khả năng dự đoán những gì trẻ

em thích đọc với những tranh minh họa hài hước. Độc giả trẻ sẽ ngẫu nhiên từng trang nhật ký của *Jamie*... trong khi các vị phụ huynh chắc chắn sẽ thấy con mình năn nỉ mua thêm tập kế tiếp. Như tiêu đề của cuốn sách, chúng tôi có thể vờ như chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng trên thực tế, chúng tôi thật lòng rất vui vì nó đã xảy ra thực sự.

...

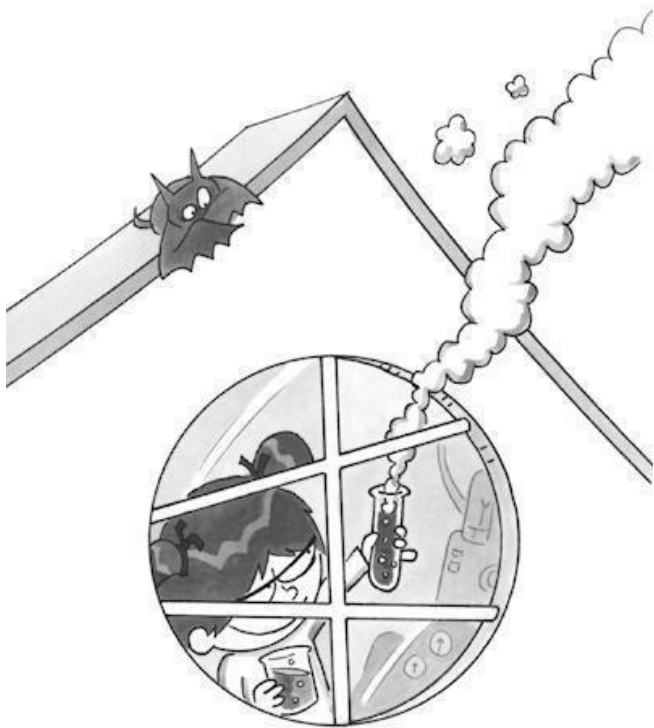
Mời các bạn đón đọc!

1. NHÀ CỦA FRANNY

Gia đình Stein sống trong một ngôi nhà màu hồng rất đẹp với những ô cửa màu tím hồng đáng yêu cuối phố Thủy Tiên Vàng. Mọi thứ trong ngôi nhà đều sáng sủa và màu hồng. Mọi thứ, ồ phải, chỉ trừ cái phòng trổ ra một ô cửa sổ tròn tin hin trên tầng áp mái.

Cái cửa sổ tròn tin hìn ấy nhìn vào một cái phòng ngủ, đúng thế, nhưng cũng là một phòng thí nghiệm: phòng thí nghiệm của Franny. Và căn phòng thí nghiệm này thật ngoạn mục.

Phòng thí nghiệm của bất kỳ một nhà khoa học quái dị nào có thứ gì, phòng của Franny có thứ ấy. Nó có một chiếc

kính hiển vi sử dụng tia phân tử electron. Nó có một chiếc máy khuếch đại bộ não sử dụng năng lượng hạt nhân. Nó có cả một chú gấu túi ăn thịt khổng lồ.

Và nó cũng có vài món khác nữa, vài món đặc đặc biệt khiến Franny cảm thấy phòng thí nghiệm nhỏ của nó ăn đứt những phòng thí nghiệm thông thường.

Franny chắc mẩm rằng không một nhà khoa học quái dị nào có thiết bị Phóng Nhện hay máy Mô Phỏng Bệnh như nó. "Dám cá là chẳng đến nửa số bọn họ có Máy Di Chuyển Cầu Mắt như mình," nó

tự đắc, thấy mình đúng là may mắn nhất
quả đất vì có thể kéo được cầu mắt ra
ngoài.

Nhưng dù chưa ai trong số đó có máy Di

Chuyến Cầu Mắt, hay máy Khuếch Đại Não hay máy Phóng Nhện, Franny vẫn đồ rằng nếu được tạo cơ hội, họ sẽ chẳng mê gì hơn là xây dựng một phòng thí nghiệm của riêng mình và cống hiến cả cuộc đời theo đuổi khoa học quái dị. Chính vì lý do này, nên nhân bài tập sắp tới của cô Shelly, Franny quyết mang cơ hội đến cho các bạn cùng lớp.

2. NGÀY SỞ THÍCH

Cô Shelly đứng trước lớp. "Chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ các sở thích cá nhân. Ngày mai, cô muốn mỗi em mang tới lớp một món đồ thể hiện sở thích hoặc mối quan tâm của mình."

Franny ngán ngẩm nghĩ. Mình thề luôn, ối

đưa còn chẳng có nổi một sở thích hay
mối quan tâm nào, mà nếu có thì đến 99
phần trăm cũng chỉ là những thứ ngớ
ngẩn, chẳng có cách gì phát nổ hay chí ít
cũng xơi tái được xe hơi nhà hàng xóm.

Franny giờ tay. "Thưa cô Shelly, nếu sở thích của một bạn nào đó chẳng liên quan gì đến những nguồn điện năng khổng lồ

hay cây thêm cánh cho những sinh vật
bẩm sinh không có cánh, thì có được
phép tham gia không ạ?"

Cô Shelly đã quá quen với những câu hỏi
kiểu này của Franny. "Có chứ, Franny. Ai
cũng được phép nói về sở thích của
mình," cô đáp.

Cô Shelly vẫn luôn luôn công bằng thế, có điều như thế thì với Franny ngày "sở thích" chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi.

Vì nó chắc cú rằng, chỉ cần có dịp được xem một màn trình diễn khoa học quái dị nho nhỏ thôi, lũ trẻ sẽ bỏ rơi ngay tất cả những mối quan tâm vớ vẩn của chúng, y như cầm phải những củ khoai tây bỏng rẫy, đầy phóng xạ và có độc vậy.

3. TRỞ VỀ PHÒNG THÍ NGHIỆM

Trở về phòng thí nghiệm, Franny đắm
chiêu suy nghĩ nên trình bày cái gì đây.
May thay, Franny có một phụ tá sẵn lòng
giúp nó những việc như thế này.

Igor là chú chó của Franny kiêm phụ tá phòng thí nghiệm. (Thôi được, thật thà mà nói, Igor không có nòi phụ tá. Cậu là nòi chó, nhưng lại chẳng phải chó nòi.

Cậu lai một ít giống chó lông xù, một ít giống Chihuahua, một ít giống chó săn, một ít giống chó chăn cừu, và một ít giống kỳ khôi nào đó ắt còn không phải giống chó.)

Franny đã kể cho Igor về bài tập mà cô Shelly giao, và nó đã ra sức động não để nảy ra những ý tưởng hay ho.

Igor nhắc Franny cái lần thôi sức sống

vào người lùn làm vườn để rồi cả nhà phải trốn trong phòng tắm cho tới khi cảnh sát tới. Igor nghĩ có khi bọn trẻ sẽ thích ý tưởng đó.

"Tao không muốn mang người lùn làm vườn ấy đến lớp đâu." Franny dứt khoát.

Igor lại nhắc nó lần thử nghiệm tăng công suất của chiếc máy hút bụi, hậu quả là sức hút đã khiến người cậu em trai của Franny bị lộn trái. "Nhưng mẹ đã bắt tao

hứa là không bao giờ được lặp lại những chuyện như thế nữa."

Igor khơi lại chuyện Franny sáng chế ra loại xúc xích ăn thịt có thể tự chén bản thân.

"Kể ra trước đây thì hay đấy," Franny nói. "Nhưng mà giờ trong lớp, có một đứa có mùi giống hệt xúc xích. Tao không muốn xúc xích ăn thịt cứ truy đuổi cậu ấy. Với lại, cần phải có thứ gì cả lớp đều quan tâm cơ."

Franny đi một vòng và ngó qua hàng tá phát minh mới ra lò của nó. "Như cái này này, Igor." Nó nhặt chiếc máy Phiên Dịch Ngôn Ngữ Năm Móng Chân lên. "Biết

không Igor, trong sâu thẳm trái tim, trẻ con ai mà chẳng ao ước được nói chuyện với nắm móng chân, chỉ có điều là chẳng đứa nào biết cách thôi."

"Nhưng, có cái máy này, rất cục bọn trẻ cũng sẽ làm được điều mà chúng hằng ao ước." Nói xong, nó bỏ chiếc máy vào trong ba lô. "Lũ trẻ sẽ rất thích thú khi nói chuyện với những cái nắm cho xem. Ý tao là, trong sâu thẳm trái tim, tất cả chúng ta đều là những nhà khoa học quái dị, chứ còn gì nữa."

4. Ô KHÔNG! CHÚNG TỚ KHÔNG THỂ!

Cô Shelly nhìn quanh lớp học. Đứa nào đứa nấy đều đã sẵn sàng chia sẻ sở thích của mình. Cô chỉ Erin.

"Erin, em mở đầu nhé?"

Erin vừa đi vừa nhún nhảy rồi mở một băng nhạc. Tiếng nhạc vừa cất lên, nó biểu diễn ngay một điệu dân vũ truyền thống xứ Ai Len.

Cả lớp vỗ tay.

Franny giơ tay.

"Này. Erin, về đôi giày của cậu ấy mà.
Đã bao giờ cậu nghĩ đến việc cấy thêm
cho nó ADN đột biến của loài chuột túi

chưa? Như thế cậu có thể bật tung tung
chả theo nhịp phách gì, lại còn sung hơn
giờ nhiều ấy chứ."

Erin nhìn Franny chăm chăm một hồi.

"Cám ơn. Tớ nhảy thế được rồi." Nói rồi
nó bực dọc đi thẳng về chỗ.

Tiếp theo, cô Shelly mời Lawren lên trước lớp. Cậu lôi từ trong cái túi lớn

màu đen ra một chiếc đàn accordion và mới chơi được một, hai phút thì Franny lại giờ tay lên.

"A! Cái này hay hơn nhiều đấy. Cậu đúng là một tay cừ, biết điều chỉnh các nốt nhạc để tùy ý tăng hay giảm mức độ tra tấn lên vùng thính giác của chúng tớ. Câu hỏi của tớ là: Cậu đã bao giờ nghĩ tới

việc thiết kế một chiếc đàn lớn hơn, gắn hẳn vào vệ tinh để gieo rắc ảnh hưởng này trên phạm vi rộng hơn chưa?"

Lawren cất đàn vào túi, khó chịu: "Nó chỉ là một chiếc accordion thôi, Franny. Tớ đã chơi nó từ hồi còn nhỏ xíu kia."

Tiếp theo đến lượt Phil. Cô Shelly giúp cậu lật quyển album to, để cậu thuyết trình về bộ sưu tập những con tem quý báu đa dạng của mình.

"Đây là tem của nước Anh đây," cậu bé hào hứng. "Còn cái này là của Nhật."

Franny lại giơ tay. "Tớ đoán cậu chưa từng nghĩ đến việc biến đổi những chiếc tem này thành tem cảm tử, có thể nổ tung khi bị liêm, trúng phóc chưa?"

Phil lắc đầu quầy quậy. "Không đâu."

"Hay làm gì đó như là biến người đưa thư thành, à... ờ, tớ không biết nữa, một quái nhân nửa người nửa bộ cạp cao lưng lửng, vừa bay vèo vèo vừa phun phèo phèo axit từ ngòi?"

Cô Shelly gấp bộ sưu tầm tem lại, ôn tồn nói: "Franny, Phil thích những điều rất

bình thường, những con tem không nổ,
không biến hình."

"Guờm đã," Franny sừng sốt. "Chỉ một giây thôi." Nó chạy bỗ lên đứng trước lớp. "Như vậy có phải các cậu định nói với tớ rằng, không ai trong số các cậu có, dù chỉ là một chút, hứng thú trở thành một nhà khoa học quái dị ư?"

5. BÁNH QUY! BÁNH QUY! MI LÀM TA PHÁT KINH!

Igor ngồi kiên nhẫn và lắng nghe Franny. "Không một ai cả," nó nhảy dựng lên, làm rơi cả máy Phiên dịch ngôn ngữ nắm móng chân xuống sàn nhà. "Cả lớp, không một ai, dù chỉ là nghĩ đến việc tiến hành một thí nghiệm. Khiêu vũ, có. Sư tập, có. Điền kinh, có. Thế mà, khoa học quái dị, KHÔNG."

Franny vẫn còn làu bàu khi ngồi kiểm tra tiến độ các thí nghiệm của mình. "Một đĩa có cả một cái nhà kính với một con tắc kè hoa, thế mà – biết gì không – còn chả buồn thử lấy một thí nghiệm nào lên đây cả."

Igor thì không say mê lắm mấy con tắc kè hoa kể từ lần nọ khi nó suýt bị con tắc kè

hoa không lồ của Franny nuốt chửng. Nhưng nó vẫn gật gật cái đầu ra cái vẻ ta đây đồng tình lắm.

"Tao chỉ còn nước xin cô Shelly hoãn bài thuyết trình đến ngày mai. Chứ còn từ lúc Billy lên chia sẻ về sở thích nướng những chiếc bánh quy nhỏ bé thì tao xin kiêu, sao mà chịu được. Bánh quy nho nhỏ, xinh xinh. Xììì. Nghiêm túc mà nói, Igor ạ, đó đúng là thứ sở thích ngớ ngẩn nhất trong các thể loại sở thích. Tưởng tượng mà xem, phải làm tất cả những việc như đóng đếm, nhào trộn và rồi chờ đợi, chỉ để có được những cái bánh quy nho nhỏ. Nhìn này – cậu ta lại còn mang cho mỗi người vài cái."

Franny tức khí tung những chiếc bánh nho nhỏ lên và ngắm bắn Tia Tử Thần

Xèo Xèo xuyên qua chúng.

"Những đứa trẻ này bị lầm đường lạc lối rồi, Igor ạ. Chúng còn chẳng biết chúng đang bỏ lỡ cái gì đâu. Những thứ sở thích của chúng thì ích gì. Có thể vì chẳng có ai chỉ cho chúng thấy khoa học quái dị mới là thứ đáng quan tâm duy nhất trên trái đất."

Franny bỗng ngừng lại và cười toe.

"Chính thế, Igor ạ. Tao phải đích thân chỉ

cho bọn nó thấy đã sai lầm ở chỗ nào.
Tao có thể chỉ cho bọn nó thấy nên quan
tâm đến những gì. Mà thế thì rõ ràng rành
là một chiếc máy Phiên Dịch Ngôn Ngữ
Năm Móng Chân thôi sẽ không đủ."

6. MÀ PHẢI LÀ MỘT THỨ LÚNG CÙNG ỐC VÍT

Franny tham khảo cuốn sách trong thư viện của nó, có tựa đề là *Những con Quỷ máy và Robot nguy hiểm cho trẻ em*. Dù chẳng nào thì Franny cũng chỉ tạo ra những thứ theo cách của riêng nó mà thôi, nhưng ngó qua một số mô hình mẫu sẽ khiến mọi thứ trôi chảy hơn.

Nó làm việc gần xuyên đêm và với sự giúp đỡ của Igor, một phát minh mới đã ra lò, và với phát minh đó, nó gần như

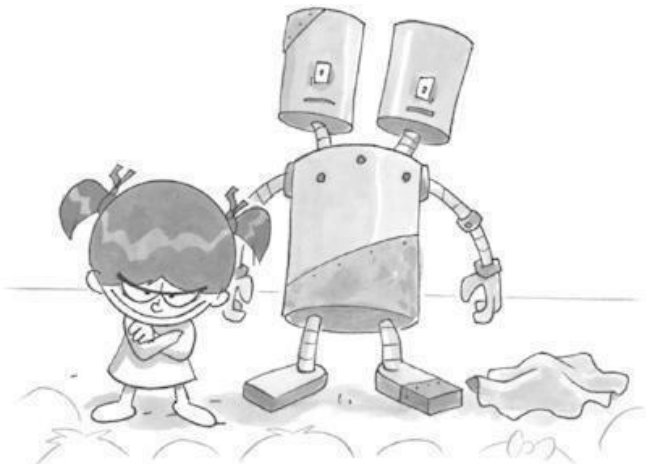
chắc chắn sẽ khiến đám bạn phải quan tâm theo cách của nó.

7. SAO LẠI NHÌN ROBOT CỦA TỚ NHƯ THẾ?

Ngồi vào bàn, Franny cười khoái chí. Nó không thể đợi đến giây phút được lên thuyết trình.

"Franny," cô Shelly nói, "em có thể lên đây và cho cả lớp thấy em mang đến cái gì không?"

Franny tự tin bước lên trước lớp. Nó biết rằng lũ trẻ sẽ chiêm ngưỡng con robot và từ bỏ ngay tức thì những sở thích nực cười kia.

Nó giật tấm màn phủ lên sản phẩm của mình. Lũ trẻ há hốc miệng kinh ngạc. Là một con robot! Một vài chiếc đèn xung nhịp gắn trên ngực con robot lóe

sáng nhịp nhàng, và lũ trẻ có thể nghe thấy cả âm thanh rền vang phát ra từ bên trong. Những con mắt vuông nhỏ xíu của nó dường như cũng đang hấp háy.

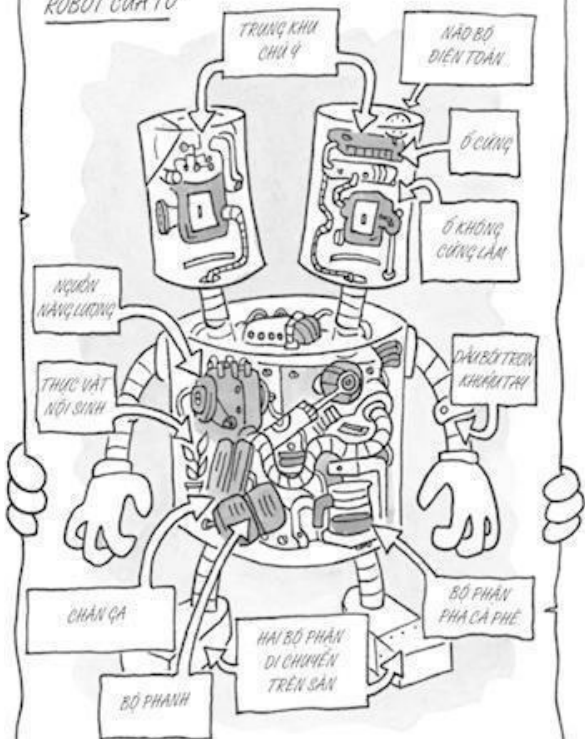
"Tại sao lại có hai đầu?" một cậu bé thắc mắc.

"Hai cái chẳng phải tốt hơn một thì là gì," Franny nói. "Khi hoàn thiện, hai cái đầu này sẽ khiến robot thông minh gấp đôi những con robot tối tân nhất. Hữu dụng gấp đôi, phức tạp gấp đôi."

Franny giờ cả bản thiết kế robot lên cho lũ trẻ xem.

ROBOT CỦA TÔI

TÁC GIẢ: FRANNY K. STEIN

Cô Shelly nói: "Franny, có phải em nói rằng robot vẫn chưa hoàn thiện?"

"Dạ, vâng ạ, thưa cô Shelly. Nó vẫn chưa hoàn thiện. Em cần những nhà khoa học quái dị khác giúp, những nhà khoa học quái dị trong lớp, chẳng hạn thế. Ai tình nguyện nào?"

Billy gơ tay. Franny đặc chí nghĩ thầm. Cánh tay đầu tiên trong số vô vàn người tình nguyện. "Có thể chứ." Nó hí hửng.

"Cậu muốn giúp tớ một tay phải không?"

"Tớ muốn," Billy nói. "Ý tớ là, sau khi cậu hoàn thành nó rồi, tớ sẽ dạy nó nướng những chiếc bánh quy nho nhỏ, xinh xinh."

8. TRONG CỎ HỌNG CON TẮC KÈ HOA

Igor đơn giản là ghét phải nhìn thấy Franny buồn. Nó đã bày đủ trò để làm Franny vui. Igor tung hứng những con nhện. Igor hóa trang giống mẹ của Franny. Igor thậm chí còn nghĩ đến việc để con tắc kè hoa không lộ giả vờ nuốt chứng mình, bởi điều đó luôn chọc cười Franny.

Nhưng tất cả những gì mà Franny bận tâm lúc này là chuyện các bạn nó ở trường. "Không có ai tình nguyện cả Igor ạ. Tất cả những gì các cậu ấy muốn là

dính chặt với những sở thích chíp hôi, vô tích sự. Các cậu ấy chẳng hiểu gì sất.

Chẳng một tí ti gọi là."

"Các cậu ấy chẳng biết lấy niềm vui khi thấy những ý tưởng bất thần lóe lên trong óc, và rồi đào sâu suy nghĩ, rồi biến ý tưởng ấy thành hành động."

"Giá mà các cậu ấy có thể trải nghiệm được điều đó," Franny nói.

Vừa lúc đó con tắc kè hoa khổng lồ từ đâu xuất hiện, chớp lấy Igor và nuốt chửng.

Mặc dù Franny đang buồn chết đi được

nhưng nó cũng phải phì cười, rồi lắc lắc
lắc để con tắc kè cho đến khi Igor ngã ra
khỏi miệng. Thật khó mà nhịn được cười
khi nhìn một con bò sát suýt nữa chén
mất người bạn thân nhất của mình.

"Igor, phải cẩn thận hơn chứ," Franny nói.

Igor trốn ngay sau lưng Franny.

"Mày biết thừa còn gì, tắc kè hoa không

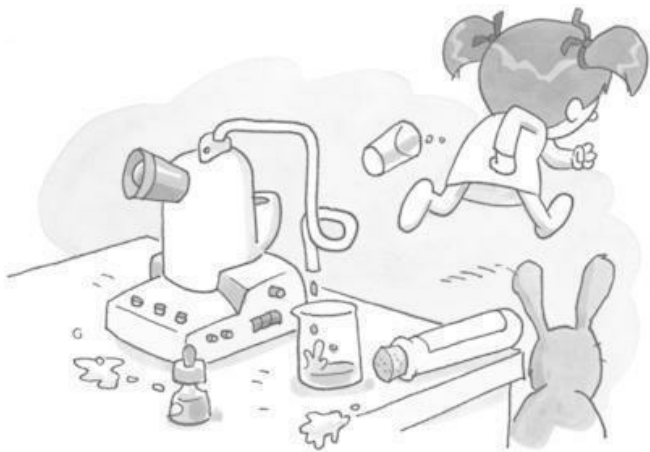
lồ là chuyên gia nguy trang. Nó gần như vô hình vậy."

Mắt Franny nheo lại và nụ cười ngoác miệng đến tận mang tai quen thuộc nở ra trên khuôn mặt tròn xoe. "Vô hình," Franny thốt lên, và nó gật gù. "Chính thế. Vô hình."

9. ÚM BA LA BIỂN!

Buổi sáng hôm sau, Franny kết hợp các phân tử xenlophan (phân tử trong suốt) với ADN của tắc kè hoa hòa với một chút mực tàng hình. Hỗn hợp này được chạy qua Kính Phản Vi, một loại na ná kính hiển vi nhưng được thiết kế để khiến mọi vật trở nên khó phát hiện hơn. Rồi, nó rót dung dịch vào một chiếc cốc thủy tinh trong suốt.

Franny nuốt ực dung dịch và chạy vội tới trước gương để chứng kiến tác dụng của công thức.

Nó thực sự thích thú những gì nhìn thấy.

Hay nói cho đúng, nó thích thú thứ mà nó không nhìn thấy, chính là cơ thể nó.
Công thức hiệu nghiệm. Nó đã trở nên vô hình và đến giờ đi học thôi.

10. TRẺ EM CẦN ĐƯỢC LẮNG NGHE VÀ ĐƯỢC VÔ HÌNH

Tàng hình ở trường học. Hiếm có cảm dỗ nào khó cưỡng đến thế, đặc biệt là với những người có trí tò mò như Franny. Nó ngó qua quán cà phê tự phục vụ trong bếp.

Nó lướt qua và ghé vào phòng cô Hiệu

trưởng.

Nó dừng lại một lát và thấy tận mắt các thầy cô đang làm gì trong phòng giáo viên.

Và nó phát hiện ra rằng nơi nào cũng thật thú vị, nhưng bây giờ nó phải gấp rút chuyển sang bước tiếp theo trong kế hoạch: khiến lũ trẻ nhiệt huyết với khoa học quái dị theo cách mà Franny biết nó

sẽ "ép chúng phải muốn".

Franny bước vào lớp và tuyệt nhiên chẳng ai nhìn thấy nó cả. Nó đứng bên cạnh Erin lúc này đang đọc sách và thì thầm vào tai: "Mình nghĩ rằng mình muốn ngó lại con robot của Franny một lần nữa."

Erin đặt quyển sách xuống, bồi rồi ngó quanh. "Mình – mình đoán là mình muốn ngó lại con robot của Franny một lần nữa." Nó nhắc lại, tin rằng chính mình đã nghĩ những lời Franny vừa thì thầm. Nó bước tới cỗ máy kia và bắt đầu xem xét. Sau đó, Franny làm y hệt với Lawren và

Phil. Cả lũ đều tin rằng đó chính là những suy nghĩ của chúng, và rồi bước tới nhập hội với Erin.

Franny thì thầm với Phil: "Thật tuyệt nếu con robot này có thêm một cánh tay lực lưỡng và cơ bắp, các cậu có nghĩ thế không?" Và Phil nhắc lại nguyên xi lời Franny vừa nói. Franny lại quay sang dúm đầu Erin và Lawren như thể cả hai đang gật đầu vậy.

Cả buổi chiều Franny đã đưa ra cho mỗi đứa hết ý tưởng này đến ý tưởng khác. Nó cũng kiểm tra đi kiểm tra lại xem những thay đổi mà chúng thêm vào đã

đúng hay chưa. Erin, Lawren và Phil càng bắt tay vào làm càng phần khích, vì chúng tin rằng, chính chúng đang tạo ra robot.

Tới cuối ngày, Franny mệt bơ phờ nhưng nó rất vui. Nó đã hì hụi sửa, khiến cho con robot hoàn thiện hơn hẳn, trong khi

bạn bè cứ đinh ninh rằng chính bọn nó đã đóng góp cho sự tiến triển ấy.

Quay trở về nhà, Franny uống thuốc "giải tàng hình" và thủ thủ với Igor tất cả thí nghiệm này. "Cũng vui đấy, Igor ạ. Các cậu ấy thực sự nghĩ mình đã thao tác với con robot. Dĩ nhiên là họ chẳng thể đủ khả năng làm bất cứ thứ gì phức tạp như thế," nó nói. "Tao e là, đến lắp pin cho đúng, Phil còn chẳng biết đường mà làm kia."

"Nhưng các cậu ấy đã rất vui và tự tin hơn và rất có thể giờ họ sẽ thôi phí thời gian cho những trò tiêu khiển vô bổ kia." Franny leo lên giường mơ những giấc mơ mà các nhà khoa học quái dị vẫn hay mơ,

và không biết rằng, ở trường, có chuyện gì đó thực sự điên rồ, không tưởng nhưng phi khoa học sắp xảy ra.

11. LẼN RA NGOÀI ĐỂ "NÓI MẠCH"

Erin, Lawren và Phil lặng lẽ lén vào trường. Bọn trẻ đang mặc thứ trang phục mà trước đây chúng chưa từng mặc. Chúng đang khoác lên người trang phục của những nhà khoa học quái dị.

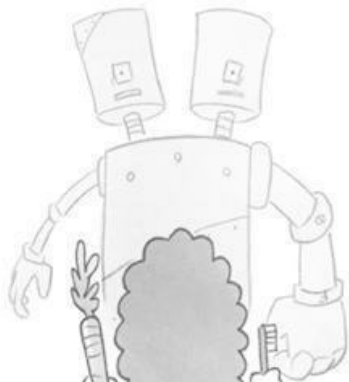

Chúng mang theo dụng cụ, thiết bị mà
chẳng nhà khoa học thực sự nào lại dùng
để hoàn thiện một con robot đang chế tạo

dang dở cả.

Vậy mà đó chính xác lại là những gì lũ trẻ định làm.

Chúng vây quanh con robot và chờ cho những "ý tưởng" xuất thần lóe lên trong óc. Nhưng Franny không ở đó với những

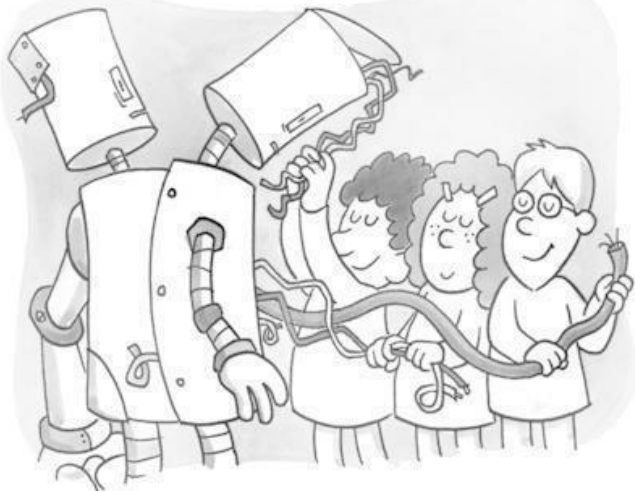
lời thì thậm vô hình, bởi thế chúng cứ chỉ đứng đó và nhìn nhau.

Sau một hồi, Phil kiên nhẫn hết nổi và nó quyết định vờ như vừa lóe ra một ý tưởng xuất thần. "Con robot nên biết phun nước sốt cà chua từ cái vòi ngay đây này," cậu ta nói. Hai đứa kia gật đầu tán thành ngay.

"Robot cần phải biết kéo giãn như thế này," Erin nói, vờ như cũng mới nảy ra ý tưởng.

"Và tớ nghĩ nên thay đổi một số thứ trong bộ não của nó," Lawren hiến kế, chính cái cậu thi thoảng vẫn gặp vấn đề với cái quần, và đầu óc thì thậm chí còn thua xa một con robot.

"Giờ thì chúng ta thực sự là những nhà khoa học quái dị rồi," Erin reo lên, mắt môi mấp mấp lợi lôi những sợi dây từ ngực robot ra.

"Chẳng có gì bên trong sất." Lawren nói, đánh liều nối các mạch ở một trong hai bộ não của robot.

"Và Franny hầu như chẳng làm gì với con robot này cả. Thực sự nó là con robot của chúng ta thì đúng hơn là của Franny," Phil nói thêm, và một tiếng "bíp" phát ra từ con robot.

12. ROBOT MỚI – KẼ PHÁ HOẠI

Franny vui vẻ bước vào lớp. Nó đang suy nghĩ làm cách nào để giải cứu đám bạn mình khỏi những sở thích ngớ ngẩn của chúng.

Nó sững sốt, giống như bất kỳ ai ở vị trí đó cũng thế thôi, khi trông thấy cả lớp học tan hoang, ngập đầy các mảnh vụn vỡ li ti.

Erin lồm cồm bò ra từ gầm bàn đang cháy dở. "Ồn trời, một nhà khoa học quái dị nữa đã đến giúp chúng ta," nó nói. Franny nhú mày. "Một nhà khoa học quái dị nữa là sao? "Nữa" là thế nào?

Cậu đầu có phải là một nhà khoa học quái dị."

Lawren và Phil cũng chui ra khỏi nơi ẩn náu. "Chắc chắn là có mà," Phil bồi rôi.

"Lẽ ra cậu phải chứng kiến những gì chúng tớ làm ngày hôm qua."

"Đúng thế," Lawren thêm vào. "Và đêm qua chúng tớ đã hoàn thành con robot của cậu."

"Các cậu hoàn thành nó ư?" Franny hét lên. "Các cậu làm gì có đủ khả năng làm việc đó. Cái gì khiến các cậu nghĩ rằng có thể sáng tạo và kích hoạt một thứ phức tạp và nguy hiểm như vậy cơ chứ?"

Cả ba đứa trẻ cúi gằm mặt, di di ngón chân.

Đột nhiên Franny nhận ra một điều.

Chính nó đã khiến bọn trẻ nghĩ như vậy chứ ai.

"Mình có một linh cảm xấu," Franny nói.

13. NHỮNG KẺ KHỜ + CÔNG CỤ TRONG TAY =TRƯỜNG HỌC BỊ TÀN PHÁ NẶNG NỀ

Franny nguệch ngoạc vài con tính vào bản thiết kế robot. Nó xem lại cả những ghi chú mà Erin, Lawren và Phil đưa cho rồi cố gắng tính toán dựa trên những gì mà bọn trẻ nhớ đã "hoàn thiện" cho con

robot dêm qua.

Chúng có thể nghe tiếng con robot đang bắt đầu tàn phá một nơi nào đó ở trong trường.

Franny kết thúc việc tính toán. "Trời đất quỷ thần ơi." Nó há hốc miệng.

"Gì thế? Cái gì thế?" Lawren kêu lên.

"Tớ thiết kế con robot này có hai đầu là bởi lẽ, như các cậu cũng biết đấy, hai cái đầu sẽ khiến nó thông minh gấp đôi một con robot bình thường."

Phil cố ra vẻ mình hiểu lắm.

"Các cậu, thế đấy, vốn chẳng biết những thứ sơ đẳng nhất về robot, về điện tử, hay về khoa học và máy móc, mà có thể chẳng biết gì hết."

Erin cau có ra mặt, nhưng bây giờ không phải lúc để cãi nhau.

"Giờ thì đấy, tại các cậu chẳng biết gì sất, nên rút cuộc lại biến con robot thành ra ngu gấp đôi robot bình thường ấy."

"Làm vậy liệu có dừng nó lại dễ hơn không?" Lawren hỏi vẻ đầy hi vọng.

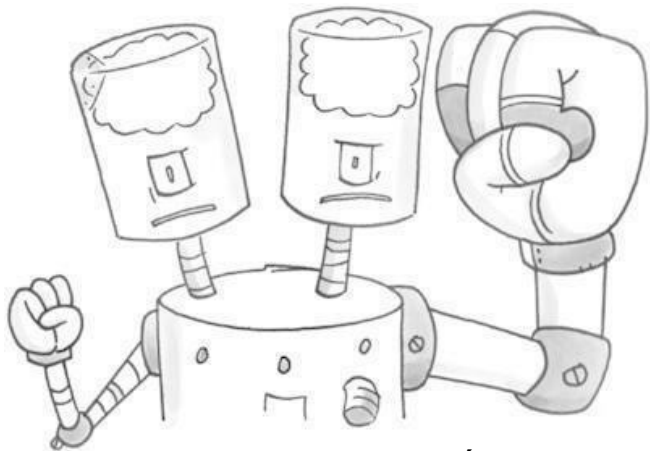
"Đưa ba lô đây cho tớ," Franny lạnh lùng nói.

14. NGU NGỐC GẤP ĐÔI

Franny uống thêm một liều thuốc tàng hình. "Nó không thể phá hủy cái mà nó không nhìn thấy," Franny lầm bầm, cố sao nghe ra giọng lạc quan. Và rồi nó bắt đầu mờ dần trước mắt lũ trẻ.

Những con quái vật tàn ác nhất, dù cho có sức tàn phá khủng khiếp đến đâu chẳng nữa thì đều được lập trình sẵn. Hoặc là chúng thích hoặc chúng ghét một thứ gì đó, hoặc là chúng chỉ chăm chăm thoát khỏi cuộc vây bắt. Bởi vậy, với bộ óc của một nhà khoa học, dự đoán trước đường đi nước bước và ngăn chặn loại

này dễ như bốn.

Nhưng con này thì khác, Franny ngao ngán nghĩ. Con robot này chẳng có kế hoạch gì hết, nó chỉ có cái đầu ngu ngốc thôi. Mà lại còn những hai cái đầu mít đặc. Những thứ ngu ngốc đặc như thế thì chẳng đời nào làm trò gì có ích cả.

Một sinh vật ngu ngốc đặc như thế sẽ làm gì ở trường học đây? Franny suy nghĩ. Franny chạy vụt qua một cánh cửa mà con robot để lại vài dòng nguệch ngoạc. Chữ thì sai chính tả thậm tệ, nét vẽ xấu hoắc, tóm lại chẳng làm sao mà luận được. "Vớ lại, nội dung chắc còn sai lè. Nếu cô hiệu trưởng mà thực sự có một cái mông bằng cao su thì hẳn người ta đã đưa cô đi khám ở mấy chuyên gia y tế Thụy Sĩ lâu rồi."

Franny cũng chạy qua những bãi nước bọt, phải nói là khổng lồ mà con robot đã phun phèo phèo lên trần nhà và giờ đang nhỏ tong tỏng xuống tường.

"Nước bọt." Nó nói. "Ai mà tưởng tượng được lại có kẻ lãng phí những đám nước bọt xịn nhường này cơ chứ? Nước bọt,

giống như mọi loại chất tiết khác, đúng là trò tiêu khiển khoái chí của một đứa trẻ với kính hiển vi trong tay. Chỉ có kẻ ngu nhất đời mới phung phí thể này."

Những dấu chân nhày nhựa của con robot dẫn thẳng đến cửa phòng thư viện, và Franny cảm thấy một nỗi sợ hãi bất thường trào lên.

"Không phải sách chứ," nó rên lên.

15. DÍNH NƯỚC SỐT CÀ CHUA

Franny rón rén đi vào thư viện. Nó biết con robot đang ở đâu đó quanh đây.

Nó đã hiểu nhầm dòng chữ nguyệt ngoạc kia. Nó đã suy đoán trật lất chi tiết cái mộng. Cái mộng là thứ còn mơ hồ trong khoa học. Dự đoán trật mục tiêu, lỗi xảy ra.

Và tại nó còn mãi mê tiếc rẻ mấy bãi nước bọt khổng lồ ấy. Phải thừa nhận rằng chúng làm nó tíu mắt, vì trông hấp dẫn giống như những bông tuyết đầu mùa vậy, chỉ có điều là có mùi như vừa chui

ra từ miệng của một ai đó thôi.

Nhưng sách thì Franny mới thực sự gọi là yêu. Hầu hết những gì nó biết đều từ sách mà ra. Một sinh vật ngu ngốc ở trong thư viện thì chỉ có thể vì một mục đích duy nhất: phá hủy sách. Và hành động ngu ngốc nhường vậy không thể nào dung thứ được.

Nó thận trọng di chuyển.

Và rồi nó nghe thấy: âm thanh buồn tủi, sầu thảm của một trang giấy đang từ từ bị xé rời ra khỏi cuốn sách. Nó lén qua lối đi giữa.

Nó nép vào một góc tường, và thấy con robot đứng đó, sung sướng phá hủy những cuốn sách. Franny biết rõ cái máy ngu ngốc này sẽ không dừng lại cho đến khi nào phá hủy sạch sành sanh.

Nhưng đã có kinh nghiệm nghiên cứu các phát minh đáng sợ, nên đột nhiên nó cảm thấy tự tin rằng đánh bại con robot này dễ ợt. Đúng thế, nó thấy tin tưởng đầy mình.

Rõ ràng Erin, Lawren và Phil đã cài một nút tắt nguồn ngay chính giữa ngực của

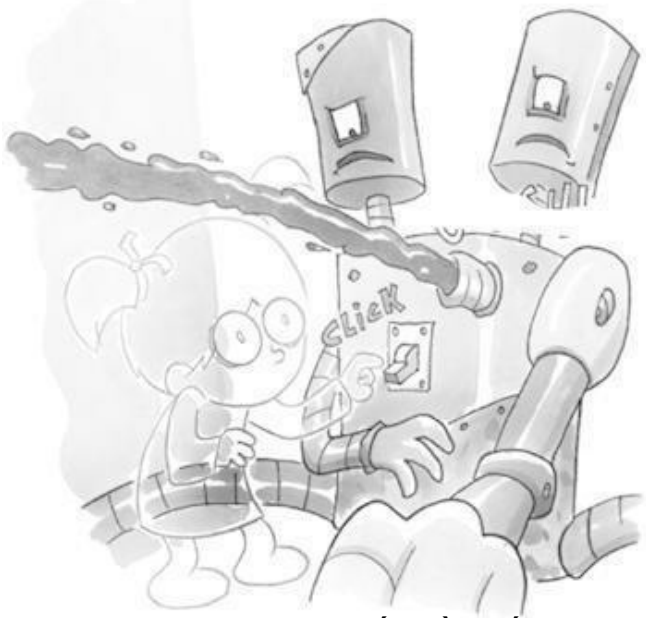
robot.

Tất cả những gì Franny cần làm chỉ là lạng lẽ bước tới, mà con robot chẳng hề biết gì và ấn cái nút là xong.

"Thực ra, lũ trẻ cũng khá thông minh đấy chứ," Franny khen, "biết cài một nút tắt nguồn ở một nơi thuận tiện thế kia."

Và nếu Franny chịu khó bỏ thêm một giây để nghĩ đến đầu đến đuôi nữa thôi, nó đã có thể ngẫm ra rằng Erin, Phil và Lawren làm gì có khả năng nghĩ ra điều gì thông thái như cài một nút tắt nguồn ngay trên ngực robot.

Song nó lại chưa nghĩ đến đầu đến đũa đã vội tiến tới gạt cái nút mà nó cho là nút tắt nguồn. Cái nút hóa ra lại không được nối với dây để tắt nguồn robot, dĩ

nhiên rồi, mà lại được thiết kế để phun nước sốt cà chua từ chiếc vòi mới lắp. Ôi, những cuốn sách! Franny bật khỏi mặt đất và đáp xuống trước một cái giá đầy sách, bảo vệ chúng anh dũng trước sự tấn công dữ dội của thứ nước sốt lỏng bõng và húng trộn thứ nước sốt ấy. Điều đó khiến nó lộ ra ngay trước mắt của con robot.

16. NÀO, ĐỂ TỚ GIÚP CẬU MỘT TAY

Rầm một cái! Con robot tấn công Franny bằng cánh tay khổng lồ.

Erin, Lawren và Phil nghe thấy tiếng động và chạy bổ vào thư viện.

"Franny, bọn tớ sẽ cứu cậu!" chúng hét lên, rồi khoanh tay lại, hét như Franny hay làm và đồng thanh hô: "Đã đến lúc khoa học quái dị hành động."

Con robot vẫn liên tiếp tấn công Franny. Nó cố gắng né tránh, nhưng vẫn bị đánh một cú trời giáng. RẦM.

"Hử? Có ý tưởng khoa học nào chưa?"
Lũ trẻ nói, nhìn nhau bất lực. Lại một cú
đắm trời giáng nữa từ cánh tay con robot.

ÂM. Franny không nghĩ là mình có thể chịu đựng được lâu hơn.

Rồi Franny làm việc sở trường của nó.

Nó nghĩ, và nghĩ thật nhanh.

"Có thể, có lẽ, một nhà khoa học quái dị không phải là những gì chúng ta cần bây giờ," nó nói. RÂM. Lại một cú đập uy lực nữa từ cánh tay robot.

Nó nhìn sang đám bạn, và đột nhiên nảy ra ý tưởng. Franny đã biết chính xác những gì chúng cần làm bây giờ.

"Những gì chúng ta cần là một người chơi tem!" Nó hét lên.

"Một cái gì cơ?" Erin hỏi lại.

"Một người chơi tem chính là một người sưu tầm tem đó," Phil nói. "Giống như tớ đây."

"Phil!" Franny hét lên. "Mắt của con robot ấy."

Phil hiểu chính xác những gì mà Franny muốn nói. Chỉ cần hai chiếc tem thôi là dán kín hai con mắt vuông của robot. Phil lôi hai chiếc tem ra khỏi túi, liếm một lượt sau gáy tem và chỉ sau một cú đập mạnh, hai chiếc tem đã che kín mắt của robot.

Không nhìn thấy gì cả, giờ con robot chẳng có cách gì đập trúng Franny. Mà

cánh tay sắt nặng nề của nó quá to và vụng về đến nỗi không sao gỡ được hai con tem kia ra.

"Giờ những gì chúng ta cần là một người chơi đàn arcodion!" Franny hét lên. Và Lawren lập tức hành động. Tay phải cậu chộp lấy một cái đầu robot và tay trái túm cái còn lại. Lawren bắt đầu phối hợp một cách nhuần nhuyễn sức mạnh của cơ vai và cơ thang, khả năng có được sau hàng năm trời tập luyện trong các giờ học nhạc.

Con robot quay cuồng và ngã gục dưới những ngón đòn uy lực của Lawren, nhạc công accordion.

"Và bây giờ thứ chúng ta cần là..."

Franny mới chỉ cất tiếng thôi nhưng Erin đã đi trước một bước rồi.

"Một vũ công Ai Len," Erin nói nốt và với những bước dậm nhảy mạnh mẽ theo nhịp điệu, nó bắt đầu đập dồn dập lên con robot đã ngã sóng soài, khiến chân ga và dây mạch bắn tứ tung. Khi khói bụi đã lắng xuống, cả bốn đứa trẻ đứng đó nhìn những bộ phận của con robot đã bị san bằng và vỡ vụn.

Tất cả đã kết thúc. Lũ trẻ đã chiến thắng.
Chúng đã thoát nạn nhờ một người sưu
tầm tem, một người chơi đàn accordion
và một vũ công Ai Len.

17. NÀO, VÀO BẾP THÔI!

Quay trở lại phòng thí nghiệm, Franny và Igor đang hoàn thành nốt dự án mới nhất của Franny. Franny đã giải thích chuyện xảy ra hôm đó với Igor và cậu chàng tự hỏi không biết Franny có nhận ra là nó may mắn nhường nào khi có những người bạn chẳng phải là những nhà khoa học quái dị không.

Franny đặt máy hàn xuống. "Đã xong," nó hồ hởi nói.

"Igor à," Franny gọi và đưa cho cậu một mẫu giấy, "chạy xuống nhà lấy những nguyên liệu này lên đây. Nhanh cái chân lên nào, tao cần chúng cho thí nghiệm tiếp theo."

Igor vừa chạy xuống vừa đọc: Đường, bột, sữa...

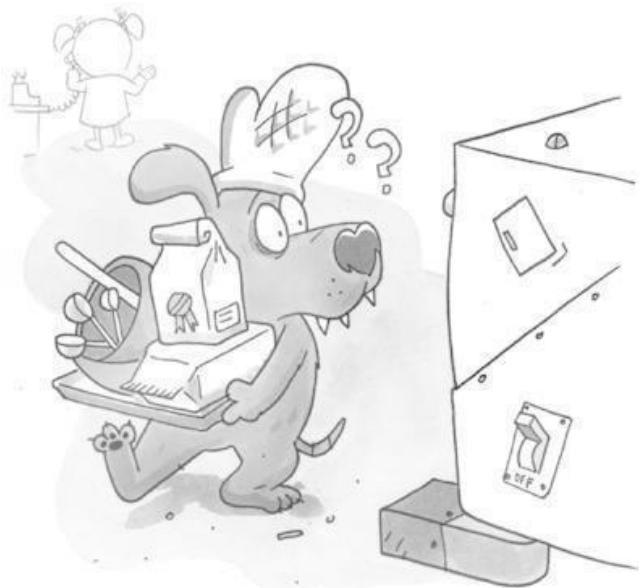
Franny nhắc điện thoại lên và ngáp
ngừng một lúc, nhìn vào "phát minh" mới

nhất của nó.

Nó quay số. "A lô. Billy à?" nó nói.

Igor đi vào mang theo đầy đủ nguyên liệu, nào bát, nào khay nướng bánh, y như Franny yêu cầu.

"Cậu có muốn tới phòng thí nghiệm của tớ và, à, chia sẻ một chút kỹ thuật không?" Igor nghe thấy Franny nói vào điện thoại.

Điệu nhảy của Erin đã nghiền nát robot thành những mảnh bẹp rúm khiến Franny phải mất khá khá thời gian cắt và hàn lại thành chiếc lò nướng bánh, đó chắc hẳn là chiếc lò tốt nhất trên thế giới.

Franny K. Stein, nhà khoa học quái dị, đang chuẩn bị nướng những chiếc bánh quy nhỏ nhỏ xinh xinh trong chiếc lò nướng tốt nhất thế giới.

"Cậu ấy sẽ đến ngay thôi," Franny cười rạng rỡ và Igor cũng nở nụ cười.

Mời các bạn ghé thăm Đào Tiếu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers